

Технічному переозброєнню сільськогосподарського виробництва буде сприяти розвиток міжнародного лізингу, який реалізовує оптимальну схему укладання угоди міжнародного фінансового лізингу, де лізингоодержувачем виступає українське підприємство, а лізингодавець, банк та страхова компанія є іноземними. Ця схема забезпечує українським підприємствам використовувати обладнання іноземного виробництва тривалий час і розраховуватись за нього поступово.

Література:

1. Андрійчук В.Г. Агролізинг на пореформеному етапі розвитку аграрних підприємств. - Економіка АПК, - 2006, - № 10.
2. Андрійчук В.Г. Фінансовий лізинг у розвитку матеріально-технічної бази аграрних підприємств, - Економіка АПК, - 2005, - № 10.
3. Мазур А.Г. Регіональна економіка: Проблеми відтворення і управління: Монографія. – Вінниця: ВАТ “Віноблдрукарня”, 2000. – 262 с.

ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ АПК

Кубич Я.М.

Науковий керівник:
професор **Мазур А.Г.**

Розглядаються основні тенденції розвитку сільськогосподарського виробництва, а також визначаються основні напрями покращення фінансово-економічного стану аграрних підприємств.

Сфера сільськогосподарського виробництва є найбільш пріоритетною у будь – якому суспільстві. Стійке забезпечення населення продовольством - одна з найважливіших умов стабільності держави. В умовах ринкової економіки, як показують економічна теорія і

практика, аграрний сектор виявляється найбільш чутливим до різного роду факторів нестабільності.

Стратегічним завданням аграрної політики держави є формування ефективного конкурентоспроможного сільськогосподарського виробництва, здатного забезпечити продовольчу безпеку країни і зростаючий експорт окремих видів його продукції. Виконання даного завдання неможливе без посилення ролі держави у підтримці цієї важливої галузі.

Оскільки сільськогосподарське виробництво розглядається в усьому світі як джерело незамінних засобів існування людини і суспільства, воно повинно, у першу чергу, залишатися об'єктом регулювання.

Досягнення оптимальності правового регулювання суспільних відносин, у тому числі – відносин підприємництва, в усіх галузях і сферах народного господарства молодій суверенній українській держави – дуже актуальна проблема сучасного соціально-економічного і суспільного життя країни. Значною мірою це зумовлено якісно новими явищами, структурними зрушеннями у народному господарстві України, її розвитком у напрямі переходу до ринково регульованої економіки, цивілізованих ринкових відносин [1, с.37].

Питання щодо ролі держави у регулюванні економічних відносин є об'єктом дослідження багатьох науковців. Одні вчені-економісти вважають за необхідне жорстке державне регулювання всіх відносин у сфері економіки, інші ж – відкидають необхідність такого регулювання взагалі. Важко віднайти вірне рішення, якщо питання ставиться абсолютно. Негативними є наслідки як надмірного регулювання державою економічних відносин, так і повного невтручання її у сферу економіки.

Щоб вивести агропромисловий комплекс із кризи, яка створює реальну загрозу продовольчій і національній безпеці в цілому, а також соціальній стабільності і здоров'ю нації, необхідне активне фінансово – економічне регулювання даної сфери з боку держави. Мова повинна йти про відтворення могутнього науково – технічного і виробничого потенціалу, що є необхідною умовою розвитку соціально орієнтованої економіки.

Необхідність державного регулювання агропромислового виробництва викликана особливостями його функціонування в економіці, що підтверджується досвідом розвинених країн Заходу. Успішного функціонування сільськогосподарського виробництва можна досягти

лише за умови, що галузь працює на ринкових засадах і за державної підтримки.

Державне регулювання в аграрному комплексі має здійснюватись переважно економічними методами і містити в собі захист товаровиробників у сільському господарстві, регулювання відносин із взаємозалежними галузями [2].

Важливу роль в сучасних умовах набуває також внутрішньовиробниче регулювання, яке включає в себе маркетинг та управління внутрішньовиробничими економічними відносинами.

Необхідно визнати, що процес економічного зростання в Україні прямо залежить від стану справ на селі. Розвиток сільського господарства повинен стати механізмом мультиплікативного зростання, який запустить всю економіку. Це передбачає необхідність розробки чіткої аграрної концепції і виваженої стратегії з ефективним державним регулюванням економічної діяльності, прозорістю економіки виробництва і реалізації, забезпеченням прибутковості первинного виробництва та його активною, всебічною підтримкою з боку держави.

Проведені нами дослідження та виявлення проблем дозволило нам запропонувати наступні заходи для покращення ситуації в сфері фінансово – економічного регулювання розвитку сільськогосподарського виробництва:

1) використовувати для всіх організаційно - правових форм господарювання в аграрному секторі диференційовану багатоканальну систему платежів у бюджет, які б сприяли ефективнішому врахуванню всіх чинників діяльності - засобів виробництва, включаючи земельні і трудові ресурси;

2) нараховувати податок на прибуток і додану вартість, виходячи з фактичних цін реалізації продукції, робіт і послуг, не проводити донарахування податків при реалізації за цінами, нижчими фактичної собівартості, що суперечить принципам ринкової економіки;

3) підвищити рівень земельного оподаткування для збереження, поліпшення та ефективнішого використання земельних ресурсів, оскільки сільськогосподарські угіддя є головним засобом аграрного виробництва;

4) з метою збереження і підвищення зацікавленості товаровиробників працювати на землі, плату за землю встановити в межах диференціальної ренти, що відображає якість угідь, їх місцезнаходження по відношенню до ринків збуту, кількість та якість вироще-

ної на цих землях продукції;

5) удосконалити санкції за податкові порушення з урахуванням їх змісту і завданого бюджету збитку, умов порушення законодавства, а також відповідальності податкових органів за необґрунтоване завдання збитку платнику податку;

6) створити аграрний банк, який матиме право на здійснення державної фінансово кредитної політики в АПК;

7) створити на державному рівні спеціальний кредитний фонд, який покриватиме різницю між пільговими і комерційними процентними ставками за кредити, надані сільськогосподарським товаровиробникам на пільгових умовах;

8) розширити повноваження і функції кредитних кооперативів із залучення фінансових ресурсів фізичних і юридичних осіб, а також дозволити їм проведення фінансово - кредитних операцій як банківським установам;

9) сприяти широкому впровадженню в аграрну сферу лізингового кредитування;

10) сприяти розвитку нових фінансових інституцій (кредитні спілки, кредитні союзи), які повинні відігравати ключову роль у мікрокредитуванні сільськогосподарського виробництва, а в майбутньому мають стати надійною підставою для створення кооперативних банків в Україні.

Література:

1. Сатановська О.В. Роль держави в регулюванні економічних відносин // Економіка України. – 1999. - №11. – С. 36-44.

2. Сафін О.Р., Федорова С.В. Шляхи забезпечення фінансової стабільності сільськогосподарських підприємств в Україні // Економіка АПК. – 2005. - №8. – С. 46-49.

3. Мазур А.Г. Регіональна економіка: Проблеми відтворення і управління: Монографія. – Вінниця: ВАТ “Віноблдрукарня”, 2000. – 262 с.

ОСОБЛИВОСТІ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОДОВОЛЬЧОГО РИНКУ РЕГІОНУ

Рогожук Н.П.

Науковий керівник:

професор **Мазур А.Г.**